

Snowboardcross je divácky velmi atraktivní sport.

prezentaci bych si mohl nechat jenom zdát.

PRAHA 1: Když říkáte, že pro vás kondiční trenér pracuje bez odměny, znamená to, že snowboardcross je „chudý“ sport?

Z finančního hlediska to opravdu žádná sláva není. Co se však týká zážitků a adrenalinu, jde podle mého názoru o nejlepší sport na světě.

PRAHA 1: Tak jinak – užijete se tím?

Snowboardcross skutečně nepatří mezi sporty, jimiž by se člověk mohl finančně zajistit do konce života, dokonce se jím ani nelze dobře živit během aktivní kariéry. Na druhou stranu se s ním podíváte na všechny kontinenty, na vlastní kůži poznáte veškerá významná pohoří a krásy přírody.

Vystudoval jsem fakultu tělesné výchovy a sportu. Až jednou s aktivním sportem skončím, budu chtít u něj dál působit. Ostatně, kvůli tomu jsem „vejšku“ vystudoval.

PRAHA 1: Jaký je rozdíl mezi házenou a snowboardcrossem? Myslím tím mentální, ne to, že v prvním případě házíte míčovou a v druhém jezdíte na prkně...

Tak jasně, házená je kolektivní sport, zatímco snowboardcross individuální. Ono by se mohlo zdát, že individualita se i na prkně stírá, poněvadž trénujeme a vůbec žijeme taky v kolektivu, ale přece jen jedete vždycky hlavně sám za sebe. Mně to někdy trochu vadí

v tom smyslu, že mi tam chybí takový ten fyzický kontakt se soupeřem, kdy se ho snažíte silově přetlačit. V házené jsem hrál pivota a tohle byl můj denní chleba.

PRAHA 1: Co je na prkně zatím váš největší úspěch?

V roce 2010 jsem skončil čtvrtý na Světovém poháru. Od té doby se mi podobně dobrého umístění už dosáhnout nepodařilo. V současné době trénuji na olympiádu v Soči – vypadá to, že splním kvalifikační limity, a pak bych samozřejmě chtěl uspět co nejlépe.

PRAHA 1: Proč čekáte tak dlouho na další dobré umístění? Vzrostla konkurence, přibyli mladší, agresivnější jezdci?

Je pravda, že snowboardcross má za sebou docela překotný vývoj. Věnuje se mu čím dál víc lidí, ačkoli je obrovský rozdíl mezi rekreačním ježděním a vrcholovou formou. Já jsem se před třemi lety při tréninku dost ošklivě zranil, měl jsem tři zlomená žebra, našťápný obratel, zlomenou klíční kost a pochroumaná záda. Dost dlouho mi trvalo, než jsem se vrátil zpátky na prkno. Od té doby se trochu peru s výsledky.

PRAHA 1: Trénujete celoročně, nebo jenom v zimě?

Pochopitelně, že musím trénovat celoročně. Když pomínu zimní přípravu, která je asi víceméně jasná, tak v létě hlavně nabírám fyzčku. Chodím do posilovny, hodně běhám, plavu a podobně.

PRAHA 1: Je něco, co se natrénovat nedá, co musí mít úspěšný jezdec v sobě?

Úplně bez talentu to provozovat asi nemůžete. Osobně považuji za nejtěžší zvládnutí timingu, podobně jako ho musí mít pod kůží skokani na lyžích.

PRAHA 1: Kde se vám při cestách po světě líbilo nejvíce?

Mám moc rád Kanadu, hlavně okolo Vancouveru. Líbí se mi i Nový Zéland. Stejně se ale vždycky těším domů, protože Čechy jsou podle mě skvělá země. Kromě moře tu máme skoro všechno. Navíc – a to si podle mě uvědomuje málo lidí – jsme v porovnání s řadou jiných národů stále velmi svobodymyslní.

PRAHA 1: Bydlíte v Praze 1. Na co se v ní při návratu domů těšíte?

Hlavně na procházky. Nemám žádné speciální místo, jako že bych třeba nedal dopustit na nějakou čtvrt. Moc rád se prostě jen tak procházím centrem, koukám po lidech a užívám si pohodu. Je to takové vyplutí ze stresu a člověk si při tom báječně pročistí hlavu.

DAVID BAKEŠ

se narodil 2. srpna 1982 v Praze. Vystudoval Fakultu tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy. Je svobodný, bezdětný. Mezi jeho záliby patří jízda na kole a windsurfing. Ovládá aktivně angličtinu. Více na www.davidbakes.cz